HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

4 februarie 2014*

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive luate împotriva Siriei — Înghețarea fondurilor — Adaptarea concluziilor — Termen — Eroare vădită de apreciere — Obligația de motivare — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă — Dreptul la apărare”

În cauzele conexate T-174/12 și T-80/13,

Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, cu sediul în Beirut (Liban), reprezentată de P. Vanderveeren, de L. Defalque și de T. Bontinck, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de G. Étienne și de S. Cook, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere de anulare în parte, în primul rând, a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 55/2012 al Consiliului din 23 ianuarie 2012 privind punerea în aplicare a articolului [32] alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 36/2012 privind măsuri restrictive având în vedere situația din Siria (JO L 19, p. 6), în al doilea rând, a Deciziei de punere în aplicare 2012/37/PESC a Consiliului din 23 ianuarie 2012 privind punerea în aplicare a Deciziei 2011/782/PESC privind măsuri restrictive împotriva Siriei (JO L 19, p. 33), în al treilea rând, a Deciziei 2012/739/PESC a Consiliului din 29 noiembrie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Siriei și de abrogare a Deciziei 2011/782 (JO L 330, p. 21), în al patrulea rând, a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1117/2012 a Consiliului din 29 noiembrie 2012 privind punerea în aplicare a articolului 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 36/2012 (JO L 330, p. 9), în al cincilea rând, a unor „scrisori-decizii” ale Consiliului din 24 ianuarie 2012 și din 30 noiembrie 2012 de notificare a reclamantei asupra măsurilor restrictive care o privesc, în al șaselea rând, a Deciziei 2013/109/PESC a Consiliului din 28 februarie 2013 de modificare a Deciziei 2012/739 (JO L 58, p. 8), în al șaptelea rând, a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 363/2013 a Consiliului din 22 aprilie 2013 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 36/2012 (JO L 111, p. 1, rectificare în JO 2013, L 123, p. 28 și în JO 2013, L 127, p. 27), în al optulea rând, a Deciziei 2013/255/PESC a Consiliului din 31 mai 2013 privind măsuri restrictive împotriva Siriei (JO L 147, p. 14), în măsura în care aceste acte afectează situația reclamantei,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnii H. Kanninen, președinte, G. Berardis (raportor) și C. Wetter, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 septembrie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

Situația de fapt aflată la originea litigiilor

1 Reclamanta, Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, este o bancă libaneză, 84,2 % din capitalul acesteia fiind deținut de Commercial Bank of Syria (denumită în continuare „CBS”), care aparține statului sirian.

2 La 9 mai 2011, Consiliul Uniunii Europene a adoptat, în temeiul articolului 29 TUE, Decizia 2011/273/PESC privind măsuri restrictive împotriva Siriei (JO L 121, p. 11). Articolul 4 alineatul (1) din aceasta prevede că se îngheață toate fondurile și resursele economice care aparțin, se află în proprietatea ori în posesia sau sunt controlate de persoane răspunzătoare de represiunea violentă împotriva populației civile din Siria, precum și de persoane fizice sau juridice și de entități asociate acestora. Modalitățile acestui îngheț sunt definite la alte alineate ale aceluiași articol. Potrivit articolului 5 alineatul (1) din Decizia 2011/273, Consiliul întocmește lista acestor persoane.

3 De asemenea, Consiliul a adoptat, în temeiul articolului 215 alineatul (2) TFUE și al Deciziei 2011/273, Regulamentul (UE) nr. 442/2011 din 9 mai 2011 privind măsuri restrictive având în vedere situația din Siria (JO L 121, p. 1). Articolul 4 alineatul (1) din acesta prevede că se îngheață toate fondurile și resursele economice care aparțin, se află în proprietatea ori în posesia sau sunt controlate de persoanele fizice sau juridice de entitățile și de organismele incluse pe lista din anexa II.

4 Prin Decizia 2011/684/PESC a Consiliului din 13 octombrie 2011 de modificare a Deciziei 2011/273 (JO L 269, p. 33), CBS a fost inclusă pe lista din anexa II la Decizia 2011/273, cu următoarea motivare:

„Bancă deținută de stat, care acordă sprijin financiar regimului.”

5 Prin Decizia 2011/782/PESC a Consiliului din 1 decembrie 2011, privind măsuri restrictive împotriva Siriei și de abrogare a Deciziei 2011/273 (JO L 319, p. 56), măsurile restrictive în privința CBS au fost menținute, aceasta din urmă figurând pe lista din anexa II la Decizia 2011/782.

6 Prin Decizia de punere în aplicare 2012/37/PESC a Consiliului din 23 ianuarie 2012 privind punerea în aplicare a Deciziei 2011/782 (JO L 19, p. 33), numele reclamantei a fost adăugat pe lista din anexa I la Decizia 2011/782, cu următoarea motivare:

„Filiala [CBS], entitate deja desemnată. Participă la finanțarea regimului.”

7 Prin Regulamentul (UE) nr. 1011/2011 al Consiliului din 13 octombrie 2011 de modificare a Regulamentului nr. 442/2011 (JO L 269, p. 18), CBS a fost adăugată pe lista din anexa IIa la Regulamentul nr. 442/2011, cu aceeași motivare precum cea din Decizia 2011/684.

8 Prin Regulamentul (UE) nr. 36/2012 al Consiliului din 18 ianuarie 2012 privind măsuri restrictive având în vedere situația din Siria și de abrogare a Regulamentului nr. 442/2011 (JO L 16, p. 1), măsurile restrictive împotriva CBS au fost menținute, numele său figurând pe lista din anexa II la Regulamentul nr. 36/2012.

9 Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 55/2012 al Consiliului din 23 ianuarie 2012 privind punerea în aplicare a articolului [32] alineatul (1) din Regulamentul nr. 36/2012 (JO L 19, p. 6), numele reclamantei a fost adăugat pe lista din anexa II la Regulamentul nr. 36/2012 cu aceeași motivare precum cea din Decizia de punere în aplicare 2012/37.

10 La 24 ianuarie 2012, Consiliul a trimis reclamantei o scrisoare (denumită în continuare „scrisoarea din 24 ianuarie 2012”), care are următorul cuprins:

„Prin prezenta, vă informăm că Consiliul […] a decis că societatea dumneavoastră trebuie să fie inclusă pe lista persoanelor și a entităților din anexa I la Decizia [2011/782], pusă în aplicare prin Decizia de punere în aplicare [2012/37], și din anexa II la Regulamentul [nr. 36/2012], pus în aplicare prin Regulamentul de punere în aplicare [nr. 55/2012]. Motivele care justifică includerea pe această listă sunt menționate [la] paragrafele corespunzătoare din anexele în discuție.

Atașat se află o copie a deciziei de punere în aplicare și a regulamentului de punere în aplicare privind includerea societății dumneavoastră pe lista sus-menționată […]”

11 Reclamanta a confirmat primirea acestei scrisori la 8 februarie 2012.

12 La 24 ianuarie 2012, Consiliul a publicat de asemenea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* o informare în atenția persoanelor și a entităților cărora li se aplică măsurile restrictive prevăzute în Decizia 2011/782, astfel cum este pusă în aplicare prin Decizia de punere în aplicare 2012/37, și în Regulamentul nr. 36/2012, astfel cum este pus în aplicare prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 55/2012 (JO C 19, p. 5).

13 Potrivit informării în discuție, persoanele și entitățile vizate pot înainta o cerere Consiliului împreună cu documentația probatoare în scopul reanalizării deciziei de a le include pe listele anexate la actele menționate la punctul 12 de mai sus.

14 Prin scrisoarea din 15 februarie 2012, reclamanta a adresat Consiliului o cerere de reexaminare prin care, pe de o parte, a contestat participarea la finanțarea regimului sirian și, pe de altă parte, a solicitat accesul la elementele de probă de care dispunea Consiliul în privința sa, precum și o audiere. În lipsa unui răspuns din partea Consiliului, la 4 aprilie 2012, reclamanta a reiterat această cerere.

15 Prin scrisoarea din 3 iulie 2012, Consiliul, în primul rând, a comunicat reclamantei extrasul notei Secretariatului general al Consiliului către delegațiile statelor membre la care era anexat documentul care a servit drept bază pentru includerea sa pe listele persoanelor vizate de măsuri restrictive împotriva Siriei (denumite în continuare „documentele comunicate la 3 iulie 2012”) și, în al doilea rând, a refuzat să îi acorde o audiere oficială din moment ce posibilitatea de a prezenta observații scrise trebuia considerată suficientă.

16 Prin scrisoarea din 7 noiembrie 2012, reclamanta a solicitat o reexaminare a situației sale.

17 Prin Decizia 2012/739/PESC a Consiliului din 29 noiembrie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Siriei și de abrogare a Deciziei 2011/782 (JO L 330, p. 21), măsurile restrictive aplicate reclamantei și CBS au fost menținute, aceste două societăți figurând pe lista din anexa I.B și, respectiv, din anexa II la Decizia 2012/739.

18 Potrivit articolului 31 din Decizia 2012/739, aceasta era aplicabilă până la 1 martie 2013.

19 Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1117/2012 a Consiliului din 29 noiembrie 2012 privind punerea în aplicare a articolului 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 36/2012 (JO L 330, p. 9), numele altor persoane au fost adăugate pe lista din anexa II la Regulamentul nr. 36/2012, în timp ce numele unei persoane a fost retras de pe listă.

20 La 30 noiembrie 2012, Consiliul a trimis reprezentanților reclamantei o scrisoare care are următorul cuprins:

„Prin prezenta, vă informăm că Consiliul […] a decis că societatea dumneavoastră va continua să fie inclusă pe lista persoanelor și a entităților din anexele I și II la Decizia [2012/739], precum și în anexele II și IIa la Regulamentul [nr. 36/2012], pus în aplicare prin Regulamentul de punere în aplicare [nr. 1117/2012]. Motivele care justifică includerea clientului dumneavoastră pe această listă sunt menționate [la] paragrafele corespunzătoare din anexele în discuție.

Atașat se află o copie a deciziei Consiliului privind includerea societății dumneavoastră pe lista sus-menționată.

[…]

În sfârșit, vă atragem atenția asupra posibilității de contestare a deciziei Consiliului la [Tribunal]”

21 Consiliul a confirmat primirea acestei scrisori la 3 decembrie 2012.

22 La 30 noiembrie 2012, Consiliul a mai publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un anunț în atenția persoanelor și a entităților cărora li se aplică măsurile restrictive prevăzute în Decizia 2012/739 și în Regulamentul nr. 36/2012 al Consiliului, astfel cum este pus în aplicare prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 1117/2012 (JO C 370, p. 6), al cărui conținut corespunde, în esență, celui al anunțului menționat la punctele 12 și 13 de mai sus.

23 Prin scrisoarea din 14 decembrie 2012 adresată Consiliului, reclamanta a contestat menținerea sa pe lista persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei, astfel cum rezulta din actele menționate la punctele 17 și 19 de mai sus, și a solicitat accesul la probele de care dispunea Consiliul în privința sa, precum și o audiere.

24 Prin scrisoarea din 28 ianuarie 2013, Consiliul a reacționat la cererea reclamantei din 7 noiembrie 2012 respingând argumentele acesteia referitoare la pretinsa ei independență față de CBS și confirmând existența unei legături între reclamantă și finanțarea regimului sirian.

25 Prin scrisoarea din 6 martie 2013, Consiliul a răspuns la cererea reclamantei din 14 decembrie 2012. Cu această ocazie, i-a făcut cunoscut reclamantei, pe de o parte, că menținerea sa pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei se întemeia pe documentele pe care le-a primit deja în copie și, pe de altă parte, că nu exista nicio obligație de convocare a sa pentru o audiere.

Procedura și concluziile părților

26 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 aprilie 2012, reclamanta a introdus o acțiune care a fost înregistrată sub numărul T-174/12, prin care a solicitat în special anularea Regulamentului de punere în aplicare nr. 55/2012 și a Deciziei de punere în aplicare 2012/37, în ceea ce privește actele care o vizează.

27 Procedura scrisă s-a încheiat la 20 noiembrie 2012.

28 Prin act depus la grefa Tribunalului la 13 februarie 2013, reclamanta a introdus o a doua acțiune, care a fost înregistrată sub numărul T-80/13, prin care a solicitat în special anularea Deciziei 2012/739 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1117/2012, în ceea ce privește actele care o vizează.

29 Acțiunea în cauza T-80/13 a fost însoțită de o cerere de aplicare a procedurii accelerate în temeiul articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului (denumită în continuare „cererea de aplicare a procedurii accelerate”).

30 La 18 februarie 2013, Consiliul, dând curs cererilor formulate de reclamantă, a depus la grefa Tribunalului, ca un nou element de dovadă în cauza T-174/12, o scrisoare datată 2 octombrie 2012 pe care guvernatorul Băncii Libanului a adresat-o acestuia în legătură cu măsurile adoptate de bancă față de reclamantă (denumită în continuare „scrisoarea guvernatorului”).

31 Prin decizia președintelui Camerei a șasea a Tribunalului din 22 februarie 2013, scrisoarea guvernatorului a fost depusă la dosarul cauzei T-174/12 și s-a acordat un termen reclamantei pentru a se putea exprima cu privire la acest subiect.

32 Reclamanta nu a depus la grefa Tribunalului observații cu privire la scrisoarea guvernatorului în termenul acordat.

33 La 7 martie 2013, Consiliul a prezentat observații cu privire la cererea de aplicare a procedurii accelerate solicitând respingerea ei.

34 Prin Decizia din 13 martie 2013, Tribunalul (Camera a șasea) a respins cererea de aplicare a procedurii accelerate.

35 Procedura scrisă în cauza T-80/13 s-a încheiat la 18 iunie 2013, după depunerea memoriului în apărare, întrucât Tribunalul a decis în temeiul articolului 47 alineatul (1) din Regulamentul de procedură că un al doilea schimb de memorii nu era necesar.

36 În memoriul în apărare menționat, Consiliul a invocat dubii cu privire la admisibilitatea acțiunii în ceea ce privește Regulamentul de punere în aplicare nr. 1117/2012.

37 Prin memoriul depus la grefa Tribunalului la 14 mai 2013, reclamanta a solicitat permisiunea de a-și adapta concluziile în cauza T-80/13 pentru ca cererea sa de anulare să privească și Decizia 2013/109/PESC a Consiliului din 28 februarie 2013 de modificare a Deciziei 2012/739 (JO L 58, p. 8), întrucât este prelungită aplicarea Deciziei 2012/739 până la 1 iunie 2013 (denumită în continuare „prima cerere de adaptare a concluziilor”).

38 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 18 iunie 2013, Consiliul a precizat că nu avea observații cu privire la prima cerere de adaptare a concluziilor.

39 Prin memoriul depus la grefa Tribunalului la 5 iulie 2013, reclamanta a solicitat din nou permisiunea de a-și adapta concluziile în cauza T-80/13, pentru ca cererea sa de anulare să privească și Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 363/2013 al Consiliului din 22 aprilie 2013 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 36/2012 (JO L 111, p. 1), și Decizia 2013/255/PESC a Consiliului din 31 mai 2013 privind măsuri restrictive împotriva Siriei (JO L 147, p. 14), în măsura în care aceste acte, la care sunt anexate liste cuprinzând numele său, îi afectează situația (denumită în continuare „a doua cerere de adaptare a concluziilor”).

40 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul a decis deschiderea procedurii orale în cauzele T-174/12 și T-80/13.

41 Prin Ordonanța președintelui Camerei a șasea a Tribunalului din 15 iulie 2013, la cererea Consiliului și după ascultarea reclamantei, cauzele T-174/12 și T-80/13 au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii orale și în vederea pronunțării hotărârii, conform articolului 50 din Regulamentul de procedură.

42 Prin memoriul depus la grefa Tribunalului la 30 iulie 2013, Consiliul a subliniat că a doua cerere de adaptare a concluziilor, în partea care se referă la Regulamentul de punere în aplicare nr. 363/2013, trebuia să fie considerată tardivă și, în consecință, inadmisibilă.

43 Prin memoriul depus la grefa Tribunalului la 22 august 2013, reclamanta și-a formulat observațiile cu privire la cauza de inadmisibilitate invocată de Consiliu față de a doua cerere de adaptare a concluziilor. Aceste observații au fost depuse la dosar prin decizia președintelui Camerei a șasea a Tribunalului din 5 septembrie 2013.

44 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 12 septembrie 2013.

45 În cauza T-174/12, reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea articolului 1 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 55/2012 și a punctului 27 din anexa la acest regulament, în măsura în care numele său a fost adăugat pe lista din anexa II la Regulamentul nr. 36/2012;

— anularea articolului 1 din Decizia de punere în aplicare 2012/37 și a punctului 27 din anexa la această decizie, în măsura în care numele său a fost adăugat pe lista din anexa II la Decizia 2011/273;

— anularea, în măsura în care este necesar, a „scrisorii-decizie a Consiliului din 24 ianuarie 2012”;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

46 În cauza T-80/13, reclamanta, ținând seama de prima și de a doua cerere de adaptare a concluziilor, solicită Tribunalului:

— anularea articolului 25 din Decizia 2012/739 și a anexei I.B la aceasta, în măsura în care numele său figurează la nr. 34 pe lista din această anexă;

— anularea articolului 1 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 1117/2012, în măsura în care are drept consecință menținerea numelui său pe lista din anexa II la Regulamentul nr. 36/2012 prin aplicarea articolului 1 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 55/2012 și a punctului 27 din anexa la acest din urmă regulament;

— anularea, în măsura în care este necesar, a „scrisorii-decizie a Consiliului din 30 noiembrie 2012”;

— anularea Deciziei 2013/109, în ceea ce privește mențiunea că Decizia 2012/739 se aplică până la 1 iunie 2013;

— anularea Regulamentului de punere în aplicare nr. 363/2013 și a Deciziei 2013/255, în măsura în care aceste acte îi afectează situația;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

47 Consiliul solicită, în ambele cauze, Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

48 În ședință, ca răspuns la întrebările adresate de Tribunal, în primul rând, reclamanta a recunoscut că a săvârșit o eroare de scriere în al doilea capăt de cerere în cauza T-174/12, menționând în mod greșit Decizia 2011/273 în loc de Decizia 2011/782, în al doilea rând, a renunțat la acest capăt de cerere ca urmare a abrogării acestei din urmă decizii, în al treilea rând, Consiliul a precizat că renunță să mai invoce dubii (a se vedea punctul 36 de mai sus) cu privire la admisibilitatea celui de al doilea capăt de cerere formulat de reclamantă în cauza T-80/13, în special având în vedere că Regulamentul de punere în aplicare nr. 1117/2012 fusese notificat reclamantei.

49 S-a luat act de aceste declarații ale părților în procesul-verbal de ședință.

În drept

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la prima cerere de adaptare a concluziilor

50 Prin intermediul primei cereri de adaptare a concluziilor, reclamanta urmărește extinderea obiectului acțiunii în anulare pentru a acoperi și Decizia 2013/109, prin care s-a prelungit aplicarea Deciziei 2012/739 de la 1 martie 2013 până la 1 iunie 2013.

51 În această privință, trebuie amintit că, atunci când actul atacat inițial este, în cursul procedurii, înlocuit cu un alt act având același obiect, acesta din urmă trebuie considerat un element nou care îi permite reclamantului să își adapteze concluziile și motivele. Nu se poate astfel accepta ca o instituție sau un organ al Uniunii, pentru a face față criticilor din cuprinsul unei cereri introductive îndreptate împotriva unuia dintre aceste acte, să poată adapta acest act sau să îl înlocuiască cu altul și să se prevaleze, în cursul procedurii, de această modificare sau de această înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la actul ulterior sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acestuia (Hotărârea Curții din 3 martie 1982, Alpha Steel/Comisia, 14/81, Rec., p. 749, punctul 8, și Hotărârea Tribunalului din 28 mai 2013, Al Matri/Consiliul, T-200/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 80).

52 Pe de altă parte, pentru a fi admisibilă, o cerere de adaptare a concluziilor trebuie să fie prezentată în termenul de introducere a acțiunii de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE, majorat cu termenul pentru considerente de distanță de zece zile prevăzut la articolul 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Astfel, acest termen de introducere a acțiunii este de ordine publică și trebuie aplicat de instanță astfel încât să se asigure securitatea juridică, precum și egalitatea justițiabililor în fața legii (Hotărârea Curții din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-439, punctul 101). Revine, așadar, instanței să verifice, eventual din oficiu, dacă aceste termen a fost respectat (Ordonanța Tribunalului din 11 ianuarie 2012, Ben Ali/Consiliul, T-301/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 16).

53 În speță, Decizia 2013/109 a înlocuit în special textul articolului 31 din Decizia 2012/739 pentru a prevedea că aceasta se aplică până la 1 iunie 2013, nu doar până la 1 martie 2013, cum s-a stabilit inițial. Deși Decizia 2013/109 nu a înlocuit Decizia 2012/739, trebuie să se constate că este vorba despre o „adaptare” a acesteia, în sensul jurisprudenței menționate la punctul 51 de mai sus, pentru a modifica domeniul de aplicare *ratione temporis*. O astfel de adaptare a unui act care face obiectul litigiului constituie o cauză de adaptare a concluziilor prezentate de reclamantă (a se vedea în acest sens Hotărârea Al Matri/Consiliul, punctul 51 de mai sus, punctul 81).

54 În aceste condiții, trebuie să se recunoască admisibilitatea concluziilor îndreptate împotriva Deciziei 2013/109, care au fost depuse la grefa Tribunalului la 14 mai 2013, adică în termenul de introducere a acțiunii în anulare. Astfel, această decizie, care a fost adoptată la 28 februarie 2013 și publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 1 martie 2013, nu fusese notificată reclamantei la data depunerii cererii sale de adaptare a concluziilor fie în mod individual, fie prin publicarea unui anunț.

Cu privire la a doua cerere de adaptare a concluziilor

55 Prin intermediul celei de a doua cereri de adaptare a concluziilor, reclamanta urmărește extinderea obiectului acțiunii în anulare pentru a acoperi și Regulamentul de punere în aplicare nr. 363/2013 și Decizia 2013/255.

56 Consiliul nu invocă obiecții cu privire la acea parte din a doua cerere de adaptare a concluziilor referitoare la Decizia 2013/255, deși invocă inadmisibilitatea acestei părți a cererii, care vizează Regulamentul de punere în aplicare nr. 363/2013, pentru motivul că este tardivă. În această privință, Consiliul amintește că la data de 23 aprilie 2013 a trimis spre publicare în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* nu doar regulamentul de punere în aplicare menționat, ci și un anunț în atenția persoanelor și a entităților cărora li se aplică măsurile restrictive prevăzute în Decizia 2012/739, astfel cum este pusă în aplicare prin Decizia de punere în aplicare 2013/185/PESC a Consiliului, și în Regulamentul nr. 36/2012, astfel cum este pus în aplicare prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 363/2013 (JO C 115, p. 5, denumit în continuare „anunțul din 23 aprilie”). Referindu-se la Hotărârea Curții din 23 aprilie 2013, Gbagbo și alții/Consiliul (C-478/11 P-C-482/11 P), Consiliul susține că termenul pentru adaptarea concluziilor de către reclamantă, incluzând și acest regulament de punere în aplicare, începuse să curgă de la data publicării anunțului din 23 aprilie și expirase la 3 iulie 2013. Potrivit Consiliului, în speță nu este aplicabil articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură potrivit căruia atunci când un termen pentru introducerea unei acțiuni împotriva unui act al unei instituții începe să curgă de la data publicării actului, acest termen se calculează de la sfârșitul celei de a paisprezecea zile de la data publicării actului în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

57 Reclamanta contestă această cauză de inadmisibilitate invocată de Consiliu.

58 În primul rând, conform jurisprudenței amintite la punctul 51 de mai sus, trebuie să se recunoască admisibilitatea celei de a doua cereri de adaptare a concluziilor în ceea ce privește Decizia 2013/255. Astfel, această decizie, în temeiul căreia reclamanta continuă să fie vizată de măsurile restrictive împotriva Siriei, a fost adoptată la 31 mai 2013 și publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 1 iunie 2013. În consecință, a doua cerere de adaptare a concluziilor, depusă la grefa Tribunalului la 5 iulie 2013, a fost formulată în termenul de introducere a acțiunii referitoare la decizia în discuție.

59 În al doilea rând, în ceea ce privește cauza de inadmisibilitate invocată de Consiliu față de cererea de anulare a Regulamentului de punere în aplicare nr. 363/2013 care se regăsește în cadrul celei de a doua cereri de adaptare a concluziilor, trebuie să se constate că din cuprinsul punctelor 61 și 62 din Hotărârea Gbagbo și alții/Consiliul, punctul 56 de mai sus, rezultă că, în conformitate cu dispozițiile care erau aplicabile în cauza în care s-a pronunțat hotărârea amintită, atunci când este imposibil să se comunice în mod individual persoanei interesate actul prin care sunt adoptate sau sunt menținute măsuri restrictive în privința sa, publicarea unui anunț declanșează curgerea termenului de introducere a unei acțiuni împotriva acestui act.

60 În ceea ce privește aplicarea acestor principii în speță, în primul rând, trebuie amintit că Regulamentul nr. 36/2012 conține la articolul 32 alineatul (2) o dispoziție care corespunde, în esență, celei interpretate de Curte în Hotărârea Gbagbo și alții/Consiliul, punctul 56 de mai sus, din care rezultă că Consiliul trebuie să comunice persoanelor interesate decizia sa de a le aplica măsuri restrictive fie direct, dacă dispune de adresa acestora, fie prin publicarea unui anunț.

61 În al doilea rând, trebuie subliniat, asemeni reclamantei, că Consiliul nu a explicat de ce i-ar fi fost imposibil să comunice în mod individual reclamantei decizia sa de adoptare a Regulamentului de punere în aplicare nr. 363/2013, în pofida faptului că în mod necesar cunoștea adresa sa deoarece acesta îi comunicase anterior și alte acte și era informat cu privire la adresa reprezentanților reclamantei în prezentele cauze, care erau pendinte.

62 În al treilea rând și în orice caz, trebuie arătat că la punctul 64 de Hotărârea Gbagbo și alții/Consiliul, punctul 56 de mai sus, Curtea a putut să se limiteze să constate că, la data introducerii acțiunii în primă instanță, termenul pentru solicitarea anulării actelor atacate prin această acțiune expirase, fără a mai fi nevoie să se pronunțe asupra aplicabilității articolului 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură care prevede paisprezece zile suplimentare pentru calculul termenului de introducere a acțiunii. Astfel, acțiunea amintită era tardivă în oricare ipoteză.

63 În schimb, în prezentele cauze, problema dacă articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură trebuie interpretat în sensul că se aplică atunci când adoptarea unui act care conține măsuri restrictive a fost comunicat persoanei interesate prin publicarea unui anunț este determinantă pentru a stabili dacă a doua cerere de adaptare a concluziilor a fost depusă înainte de expirarea termenului de introducere a unei acțiuni împotriva Regulamentului de punere în aplicare nr. 363/2013, calculat de la data publicării anunțului din 23 aprilie. Astfel, cererea menționată, introdusă la 5 iulie 2013, nu ar fi tardivă dacă, prin aplicarea articolului 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, termenul de introducere a acțiunii se împlinea la 17 iulie 2013, iar nu la 3 iulie 2013, cum pretinde Consiliul.

64 În această privință, trebuie arătat că din moment ce Consiliul, neputând să efectueze o comunicare individuală, o înlocuiește cu publicarea unui anunț, acest anunț rămâne un act de care persoanele interesate nu pot lua cunoștință decât prin citirea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*. Obiectivul termenului de paisprezece zile prevăzut la articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură constă în a garanta persoanelor interesate un interval de timp suficient pentru a formula o acțiune împotriva actelor publicate și, prin urmare, respectarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum este consacrat în prezent la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

65 Din moment ce regulamentul de procedură prevede la articolul 102 alineatul (1) un termen suplimentar de paisprezece zile pentru introducerea unei acțiuni împotriva actelor publicate în Jurnalul Oficial, este necesar să se concluzioneze că această dispoziție trebuie de asemenea aplicată prin analogie atunci când evenimentul care determină începerea curgerii termenului de introducere a unei acțiuni este un anunț privind actele respective, care este de asemenea publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Astfel, aceleași motive care au justificat acordarea unui termen suplimentar de paisprezece zile pentru actele publicate sunt valabile și în ceea ce privește anunțurile publicate, spre deosebire de comunicările individuale.

66 În plus, dacă s-ar fi considerat că articolul menționat din regulamentul de procedură nu se aplica în împrejurările cauzei, justițiabilii s-ar fi aflat într-o situație mai puțin favorabilă decât cea care ar fi existat în lipsa obligației de comunicare individuală. Astfel, în această din urmă ipoteză, simpla publicare a actelor care conțin măsurile restrictive ar fi fost suficientă pentru a determina începerea curgerii termenului de introducere a unei acțiuni care ar fi inclus cele paisprezece zile suplimentare menționate la articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

67 În această privință, trebuie de asemenea remarcat că, la punctul 58 din Hotărârea Gbagbo și alții/Consiliul, punctul 56 de mai sus, Curtea a evidențiat că obligația de comunicare individuală servește unei mai bune protecții a justițiabililor. În consecință, hotărârea amintită nu poate fi invocată pentru a supune justițiabilii unui tratament care le-ar fi mai puțin favorabil decât cel care decurge din simpla publicare a actelor care conțin măsurile restrictive care îi privesc.

68 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă cauza de inadmisibilitate invocată de Consiliu și să se concluzioneze astfel că a doua cerere de adaptare a concluziilor este admisibilă în totalitate, inclusiv în ceea ce privește Regulamentul de punere în aplicare nr. 363/2013.

Cu privire la fond

69 În susținerea acțiunii formulate în cauza T-174/12, reclamanta invocă, în esență, patru motive întemeiate:

— pe eroarea vădită de apreciere în ceea ce privește implicarea sa în finanțarea regimului sirian;

— pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, precum și la o protecție jurisdicțională efectivă;

— pe o lipsă a unei motivări suficiente și precise;

— pe insuficiențe legate de adoptarea în special a Regulamentului nr. 36/2012 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 55/2012.

70 În susținerea acțiunii formulate în cauza T-80/13, reclamanta se prevalează, în esență, de primele trei motive menționate la punctul 69 de mai sus, precum și de un motiv întemeiat pe analiza insuficientă a împrejurărilor cauzei.

71 Având în vedere simetria vădită dintre cele două acțiuni, motivele din fiecare dintre cele două cauze conexate care privesc aceleași chestiuni trebuie să fie regrupate și să fie analizate împreună.

Cu privire la motivele întemeiate pe o lipsă a unei motivări precise și suficiente

72 Reclamanta arată că, prin decizia de includere și de menținere a sa pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei, Consiliul a încălcat obligația de motivare care îi revine. Deși reclamanta nu contestă că Consiliul a explicat în mod suficient motivele pentru care era necesară adoptarea unor măsuri restrictive referitoare la la Siria, ea subliniază că motivarea specifică ce o privește este formulată în termeni ambigui și se limitează la constatarea faptului că este o filială a CBS, fără să se precizeze în ce mod această împrejurare ar permite să se considere că participă la finanțarea regimului sirian. Ar fi vorba despre o prezumție inacceptabilă ținând seama de caracterul aproape penal al măsurilor în discuție și de Hotărârea Curții din 13 martie 2012, Tay Za/Consiliul (C-376/10 P). În plus, aplicarea acestei prezumții nu ar ține cont de pretinsa lipsă a oricărei legături de dependență a reclamantei față de CBS.

73 În continuare, potrivit reclamantei, lipsa unei motivări în legătură cu includerea sa pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive în discuție nu a fost atenuată prin comunicarea documentelor trimise la 3 iulie 2012 (a se vedea punctul 15 de mai sus) ca răspuns la cererea sa de reexaminare, cu atât mai mult cu cât transmisese între timp Consiliului o serie de elemente care demonstrează independența sa față de CBS.

74 Consiliul contestă argumentele reclamantei.

75 În primul rând, trebuie amintit că obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, astfel cum este prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE, are ca scop, pe de o parte, să acorde persoanei interesate o indicație suficientă pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Obligația de motivare astfel enunțată constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii de la care nu se poate

deroga decât în considerarea unor motive imperative. Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu actul cauzator de prejudiciu, lipsa sa neputând fi remediată prin faptul că persoana interesată ia cunoștință de motivarea actului în cursul procedurii în fața instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, punctul 49, și Hotărârea Tribunalului din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, Rep., p. II-3967, denumită în continuare „Hotărârea Bank Melli a Tribunalului”, punctul 80).

76 Prin urmare, cu excepția situației în care există motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor sale membre ori de modul de desfășurare a relațiilor lor internaționale care să împiedice comunicarea anumitor elemente, Consiliul este obligat să aducă la cunoștința unei persoane sau a unei entități care face obiectul unor măsuri restrictive motivele specifice și concrete pentru care consideră că era necesară adoptarea acestora. Consiliul trebuie astfel să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a măsurilor în cauză și considerațiile care l-au determinat să le adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank Melli a Tribunalului, punctul 75 de mai sus, punctul 81).

77 Pe de altă parte, motivarea trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care actul a fost adoptat. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul destinatarilor sau al altor persoane vizate în mod direct și individual de actul respectiv de a primi explicații. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa (Hotărârea Consiliul/Bamba, punctul 75 de mai sus, punctele 53 și 54, și Hotărârea Bank Melli a Tribunalului, punctul 75 de mai sus, punctul 82).

78 În speță, motivarea furnizată de Consiliu de la includerea reclamantei pe lista măsurilor restrictive împotriva Siriei a fost, în esență, mereu următoarea:

„Filiala [CBS], entitate deja desemnată. Participă la finanțarea regimului.”

79 Documentele comunicate la 3 iulie 2012 reiau, în esență, motivarea reprodusă la punctul 78 de mai sus și adaugă precizarea potrivit căreia reclamanta „permite [CBS] punerea în aplicare a strategiei de eludare a sancțiunilor europene”.

80 În ceea ce privește precizarea din această mențiune adăugată, trebuie subliniat, în primul rând, că este vorba despre o informare care i-a fost transmisă reclamantei numai după introducerea acțiunii în cauza T-174/12 și, în al doilea rând, că lipsește orice indicație referitoare la modalitățile concrete prin care reclamanta ar permite CBS „eludare[a] sancțiunilor europene”.

81 În aceste împrejurări, trebuie apreciat că singura motivare valabil furnizată de Consiliu pentru a justifica includerea și menținerea reclamantei pe listele persoanelor cărora li se aplică măsurile restrictive împotriva Siriei este cea reprodusă la punctul 78 de mai sus.

82 În această privință, trebuie subliniat că interpretarea primei teze din motivarea actelor prin care reclamanta a fost inclusă și menținută pe lista persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei era insuficientă pentru a permite reclamantei să înțeleagă că făcea obiectul măsurilor restrictive în discuție din cauza statutului ei de filială a CBS.

83 Proba în acest sens este faptul că reclamanta, în cererea introductivă prin care a formulat acțiunea sa în cauza T-174/12, a contestat relevanța criteriului legăturii de capital reținut de Consiliu și a depus elemente care să demonstreze pretinsa sa independență față de CBS.

84 Deși este adevărat că, astfel cum susține reclamanta, a doua teză din motivarea în discuție nu precizează dacă CBS sau reclamanta este cea care participă la finanțarea regimului sirian, trebuie arătat că aceste două ipoteze nu se exclud reciproc. În realitate, semnificația acestei fraze este că reclamanta, fiind o filială a unei bănci care finanțează regimul sirian, participă și ea, cel puțin în mod indirect, la această finanțare.

85 În orice caz, presupunând că a doua teză din motivarea furnizată de Consiliu nu îndeplinește, din cauza lipsei sale de precizie, condițiile impuse de articolul 296 al doilea paragraf TFUE, astfel cum a fost interpretat în jurisprudență, această împrejurare nu are consecințe asupra soluționării prezentului motiv. Astfel, prima teză din motivarea respectivă este suficientă în sine pentru a putea considera că Consiliul și-a îndeplinit obligația de a explica motivul pentru care reclamanta a fost inclusă și menținută pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei, și anume că este o filială a CBS.

86 În această privință, trebuie amintit că obligația de motivare a unui act constituie o normă fundamentală de procedură, care trebuie distinsă de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă fiind o componentă a legalității pe fond a actului în litigiu. Astfel, motivarea unui act constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază acest act. Dacă aceste motive sunt afectate de erori, aceste erori afectează legalitatea pe fond a actului respectiv, dar nu motivarea acestuia, care poate fi suficientă, chiar dacă cuprinde motive eronate (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Rep., p. I-4951, punctul 181, și Hotărârea Consiliul/Bamba, punctul 75 de mai sus, punctul 60).

87 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă motivele întemeiate pe încălcarea obligației de motivare, întrucât temeinicia motivării furnizate de Consiliu în privința reclamantei trebuie să fie apreciată în cadrul motivelor întemeiate pe pretinsa eroare vădită de apreciere săvârșită de această instituție în ceea ce privește implicarea reclamantei în finanțarea regimului sirian.

Cu privire la motivele întemeiate pe eroarea vădită de apreciere în ceea ce privește implicarea reclamantei în finanțarea regimului sirian

88 Reclamanta arată că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că participa la finanțarea regimului sirian fără a face dovada afirmațiilor sale cu privire la acest aspect. În această privință, reclamanta precizează că Consiliul nu se poate întemeia pe simple afirmații sau doar pe legătura de capital dintre ea și CBS, ci este obligat să furnizeze dovezi.

89 În opinia reclamantei, eroarea de apreciere a Consiliului este cu atât mai vădită cu cât analiza înscrisurilor pe care le-a prezentat demonstrează că ea nu poate finanța regimul sirian.

90 Astfel, în primul rând, statutul reclamantei (denumit în continuare „statutul SLBC”), prin care conducerea sa este conferită exclusiv consiliului de administrație, ar dovedi autonomia sa completă față de CBS, care nu ar da directive sau orientări în ceea ce privește filiala sa.

91 În această privință, reclamanta subliniază că consiliul său de administrație a luat la 24 februarie 2012 decizia de a nu avea nicio relație cu persoanele juridice incluse pe listele persoanelor fizice și juridice vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei, adoptate de Uniune și de Statele Unite ale Americii, și nici cu persoanele asociate acestora.

92 În al doilea rând, reclamanta arată că, din anul 2005, nu împrumută fonduri CBS și că, în orice caz, toate tranzacțiile pe care le efectuează sunt supuse reglementării bancare libaneze și sunt verificate de Banca Libanului, care a numit chiar un supraveghetor permanent pe lângă reclamantă.

93 Pe de altă parte, reclamanta subliniază că auditori independenți au confirmat că nu a efectuat operațiuni bancare suspecte.

94 Comisia contestă argumentele reclamantei.

95 Trebuie amintit că, potrivit articolului 19 alineatul (1) din Decizia 2011/782, articolului 25 alineatul (1) din Decizia 2012/739 și articolului 28 alineatul (1) din Decizia 2013/255:

„Se îngheață toate fondurile și resursele economice care aparțin, se află în proprietatea ori posesia sau sunt controlate de către persoane răspunzătoare de represiunea violentă împotriva populației civile din Siria, precum și de către persoane și entități care beneficiază de pe urma regimului sau care sprijină regimul și de către persoane și entități asociate acestora, astfel cum figurează pe listele din anexele I și II.”

96 Articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 36/2012 face trimitere la dispoziția amintită la punctul 95 de mai sus pentru definiția listei persoanelor vizate de măsurile restrictive cuprinse în acest regulament.

97 În speță, este necesar să se constate că reclamanta face obiectul măsurilor restrictive împotriva Siriei pentru motivul că este o filială a CBS și, în această calitate, poate participa la finanțarea regimului sirian.

98 Astfel, rezultă că Consiliul consideră că reclamanta intră în categoria persoanelor care „sunt asociate” persoanelor care susțin regimul sirian, în speță este asociată CBS, în sensul dispoziției amintite la punctul 95 de mai sus.

99 Această poziție a Consiliului trebuie reținută.

100 Astfel, împrejurările, care nu sunt contestate, că 84,2 % din capitalul reclamantei este deținut de CBS, pe de o parte, și că CBS, întrucât aparține statului sirian, susține regimul acestei țări, pe de altă parte, constituie în mod evident o legătură cu persoane care susțin acest regim în sensul dispoziției amintite.

101 În această privință, trebuie subliniat că, atunci când fondurile unei entități care a fost identificată că participă la susținerea regimului sirian, precum CBS, sunt înghețate, există un risc care nu este neglijabil ca aceasta să exercite o presiune asupra entităților pe care le deține, pe care le controlează sau care îi aparțin pentru a eluda efectele măsurilor care o vizează. În consecință, înghețarea fondurilor acestor entități, pe care Consiliul este obligat să o dispună în temeiul dispoziției amintite la punctul 95 de mai sus și al trimiterii la aceasta de la articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 36/2012, este necesară și adecvată pentru a asigura eficacitatea măsurilor adoptate și pentru a garanta că aceste măsuri nu vor fi eludate (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 13 martie 2012, Melli Bank/Consiliul, C-380/09 P, denumită în continuare „Hotărârea Melli Bank a Curții”, punctele 39 și 58).

102 Reiese din jurisprudență că, atunci când o persoană juridică deține integral o altă persoană despre care nu există îndoială că este necesar să facă obiectul unor măsuri restrictive, respectiva persoană juridică trebuie de asemenea să facă obiectul unor măsuri restrictive fie numai din cauza acestei legături de capital, cu condiția ca actele prin care s-au adoptat măsurile restrictive în discuție să prevadă că sunt aplicabile persoanelor juridice deținute sau controlate de persoanele deja vizate (a se vedea în acest

sens și prin analogie Hotărârea Melli Bank a Curții, punctul 101 de mai sus, punctul 79, și Hotărârea Tribunalului din 20 februarie 2013, Melli Bank/Consiliul, T-492/10, denumită în continuare „Hotărârea Melli Bank a Tribunalului”, punctul 56).

103 Această concluzie nu este contrazisă de Hotărârea Tay Za/Consiliul, punctul 72 de mai sus, invocată de reclamantă. Astfel, deși Curtea a considerat la punctul 66 din hotărârea menționată că nu se puteau aplica măsuri restrictive unor persoane fizice pentru singurul motiv al legăturii lor familiale cu persoane asociate conducătorilor țării terțe împotriva cărora au fost adoptate aceste măsuri, nu există în această hotărâre nicio considerație care să poată fi interpretată în sensul că criteriul legăturii de capital instituit prin Hotărârea Melli Bank a Curții, punctul 101 de mai sus, a fost invalidat.

104 În speță, este adevărat desigur că CBS deține 84,2 % din capitalul reclamantei, iar nu 100 %, cum era cazul în cauzele menționate la punctul 102 de mai sus.

105 Este de asemenea adevărat că, astfel cum a menționat reclamanta în ședință, în Hotărârea Tribunalului din 6 septembrie 2013, Persia International Bank/Consiliul (T-493/10, punctul 119), s-a considerat că faptul că Bank Mellat, care făcea deja obiectul unor măsuri restrictive, deținea 60 % din capitalul Persia International Bank plc nu justifica, în sine, adoptarea și menținerea unor măsuri restrictive și față de Persia International Bank.

106 Cu toate acestea, trebuie amintit că, în Hotărârea Persia International Bank/Consiliul, punctul 105 de mai sus, Tribunalul a constatat că, deși Bank Mellat dispunea de majoritate în adunarea generală a Persia International Bank, un acord între acționarii acesteia din urmă împiedica Bank Mellat să numească majoritatea directorilor cu funcții executive de la Persia International Bank. În consecință, Tribunalul a putut să concluzioneze că riscul descris la punctul 101 de mai sus nu exista (a se vedea în acest sens Hotărârea Persia International Bank/Consiliul, punctul 105 de mai sus, punctele 106-113).

107 În speță, este necesar să se constate că, spre deosebire de situația din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Persia International Bank/Consiliul, punctul 105 de mai sus, reclamanta nu a furnizat niciun element care să permită să se aprecieze că, în cadrul adunării sale generale, majoritatea largă de care dispunea CBS nu era suficientă pentru a-i permite să numească majoritatea membrilor consiliului de administrație.

108 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că faptul că CBS deține 84,2 % din capital permite acesteia să controleze adunarea generală a reclamantei.

109 Astfel, trebuie constatat că, potrivit articolului 54 din statutul SLBC, în cadrul adunării generale, fiecare acționar are un număr de voturi egal cu numărul acțiunilor deținute. Cu 84,2 % din capital, CBS dispune, așadar, de suficiente acțiuni pentru a atinge cvorumul și majoritatea necesare în cele trei tipuri de adunări generale, și anume în cea constitutivă, în cea ordinară și în cea extraordinară, astfel cum reiese din articolele 57, 58, 63, 64, 69 și 70 din statutul SLBC.

110 În al doilea rând, în ceea ce privește puterile adunării generale, este suficient să se arate că adunarea generală ordinară stabilește ce dividende trebuie distribuite, conform articolului 65 litera (c) din statutul SLBC. Astfel, faptul că reclamanta nu a distribuit din anul 2005 dividende către CBS nu o împiedică pe aceasta din urmă, care dispune de o largă majoritate în adunarea generală menționată, să decidă în viitor în alt mod cu privire la distribuire, astfel cum subliniază Consiliul.

111 În al treilea rând, trebuie arătat că, deși, potrivit articolului 30 din statutul SLBC, administrarea reclamantei revine consiliului de administrație, adunarea generală este cea care alege membrii acestuia, în conformitate cu același articol. Consiliul de administrație se bucură, desigur, de puteri largi, totuși acestea sunt exercitate pentru a pune în aplicare deciziile adunării generale, conform articolului 36 din statutul SLBC.

112 În al patrulea rând, este necesar să se respingă argumentul reclamantei potrivit căruia Consiliul ar fi trebuit să țină cont de faptul că articolul 144 al doilea paragraf din Codul comercial al Libanului prevede că, în principiu, majoritatea membrilor consiliului de administrație al unei societăți anonime libaneze trebuie să aibă naționalitatea acestei țări.

113 Astfel, trebuie remarcat că naționalitatea libaneză a majorității membrilor consiliului de administrație al reclamantei nu este un element care să permită excluderea posibilității ca, în urma deciziilor adunării generale, controlată de CBS, consiliul de administrație să decidă transferarea de fonduri regimului sirian.

114 Observațiile care precedă permit să se considere că reclamanta este o persoană juridică asociată CBS și că, în consecință, riscul descris la punctul 101 de mai sus există în speță, spre deosebire de situația din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Persia International Bank/Consiliul, punctul 105 de mai sus. În consecință, Consiliul trebuia să aplice reclamantei măsurile restrictive împotriva Siriei, în conformitate cu dispoziția amintită la punctul 95 de mai sus.

115 Întrucât condiția referitoare la faptul că reclamanta este o „persoană asociată” unei persoane care susține regimul sirian este îndeplinită, nu este necesar să efectueze un control suplimentar (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Melli Bank a Curții, punctul 101 de mai sus, punctele 78 și 79), în măsura în care elementele pe care reclamanta le invocă nu sunt susceptibile să repună în discuție legătura de capital pe care s-a întemeiat Consiliul.

116 În această privință, este necesar să se constate că această legătură nu este repusă în discuție de faptul că activitățile reclamantei sunt sub controlul Băncii Libanului.

117 Desigur, trebuie remarcat, mai întâi, că Banca Libanului, astfel cum reiese în special din scrisoarea guvernatorului, veghează, atât în ceea ce privește reclamanta, cât și oricare altă bancă ce operează în Liban, la respectarea legilor și a reglementărilor în vigoare în această țară, în special a celor referitoare la lupta împotriva spălării de capitaluri și a finanțării terorismului. În scrisoarea adresată, guvernatorul a mai precizat că un supraveghetor permanent fusese numit pe lângă reclamantă în scopul de a consolida această luptă astfel încât să se asigure respectarea restricțiilor impuse de autoritățile internaționale competente.

118 În continuare, scrisoarea guvernatorului precizează că Banca Libanului a emis o circulară în temeiul căreia băncile care operează în această țară trebuie să accepte legile și reglementările care guvernează băncile interlocutoare din străinătate și să trateze cu acestea din urmă în conformitate, mai ales, cu sancțiunile și cu restricțiile adoptate de autoritățile competente ale țărilor respective ale acestor bănci interlocutoare. În plus, Banca Libanului a închis conturile pe care reclamanta le deținea la ea în devize străine.

119 Nu este mai puțin adevărat că activitatea de control și măsurile adoptate de Banca Libanului privesc fondurile de care reclamanta dispune în această țară. În schimb, măsurile adoptate de Consiliu vizează doar fondurile de care reclamanta dispune sau ar putea dispune în Uniune și operațiunile pe care ar dori să le efectueze cu aceste fonduri.

120 Astfel, trebuie arătat că obiectivele măsurilor adoptate de Banca Libanului nu coincid, sau cel puțin nu în totalitate, cu obiectivele măsurilor restrictive adoptate de Consiliu împotriva Siriei.

121 În plus și mai ales, reclamanta nu poate contesta oportunitatea includerii și a menținerii sale pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei adoptate de Consiliu pentru motivul că activitățile sale, inclusiv cele care au o legătură cu Uniunea, sunt supravegheate de autoritatea națională a unui stat terȚ. Astfel, într-o asemenea situație, Consiliul nu ar avea niciun control asupra eficacității acestei supravegheri, lucru care ar putea pune în pericol obiectivele respectivelor măsuri.

122 Trebuie subliniat că această împrejurare constituie un element care permite să se distingă și situația reclamantei de cea existentă în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Persia International Bank/Consiliul, punctul 105 de mai sus. Astfel, deși este adevărat că, la punctul 117 din hotărârea menționată, Tribunalul a evidențiat rolul de control avut de Financial Services Authority (autoritatea privind serviciile financiare în Regatul Unit) în a limita influența pe care o putea exercita acționariatul majoritar al băncii vizate, în acel caz era vorba despre o autoritate a unui stat membru obligată să respecte actele Consiliului, iar nu despre o autoritate a unui stat terț precum în speță.

123 În sfârșit, dat fiind că Consiliul a acționat conform jurisprudenței, în mod greșit reclamanta susține că includerea și menținerea sa pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei din cauza identității acționariatului său majoritar contravin principiilor generale de drept potrivit cărora nu poate fi sancționată decât entitatea responsabilă de faptele de represiune. Astfel, prin includerea și menținerea respective, Consiliul nu a vizat un comportament autonom al reclamantei care încălca dispozițiile actelor care prevăd aceste măsuri restrictive împotriva Siriei, ci compunerea acționariatului său și deci legătura sa strânsă cu societatea-mamă (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Melli Bank a Curții, punctul 101 de mai sus, punctul 81), a cărei apartenență la statul sirian nu a fost contestată (a se vedea punctele 1 și 100 de mai sus).

124 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă prezentele motive.

Cu privire la motivele întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, precum și la o protecție jurisdicțională efectivă

125 Reclamanta arată că, în pofida numeroaselor sale cereri, Consiliul nu i-a comunicat niciodată elementele precise și individualizate care justifică includerea și menținerea sa pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei. De altfel, reclamanta subliniază că, la momentul depunerii acțiunii în cauza T-174/12, Consiliul nu răspunsese încă cererilor sale din 15 februarie și din 4 aprilie 2012 (a se vedea punctul 14 de mai sus).

126 De asemenea, Consiliul nu ar fi explicat niciodată pe ce elemente s-a întemeiat pentru a menține reclamanta pe listele respective, în pofida pretinselor probe prezentate de aceasta pentru a demonstra că aprecierea Consiliului era eronată pentru motivul că simplul fapt de a fi o filială a CBS nu însemna că reclamanta finanța regimul sirian.

127 În plus, reclamanta deplânge faptul că Consiliul nu a admis cererile de a fi ascultată în cadrul unei audieri. Jurisprudența invocată de Consiliu pentru a susține că persoanele vizate de măsuri restrictive nu dispun de un drept de a fi ascultate nu ar fi relevantă.

128 Comisia contestă argumentele reclamantei.

129 Trebuie amintit că dreptul fundamental la respectarea dreptului la apărare în cursul unei proceduri care precedă adoptarea unei măsuri restrictive este expres consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale, căreia articolul 6 alineatul (1) TUE îi recunoaște aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Rep., p. I-13427, punctul 66).

130 Trebuie amintit de asemenea că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general al dreptului Uniunii care decurge din tradițiile constituționale comune ale statelor membre și care a fost consacrat la articolele 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, acest principiu fiind de altfel reafirmat și la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale

(Hotărârea Curții din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, Rep., p. I-2271, punctul 37, și Hotărârea Curții din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, Rep., p. I-6351, denumită în continuare „Hotărârea Kadi”, punctul 335).

131 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, eficacitatea controlului jurisdicțional, care trebuie să se refere în special la legalitatea motivelor pe care se întemeiază o autoritate a Uniunii pentru înscrierea numelui unei persoane sau a unei entități pe lista destinatarilor măsurilor restrictive adoptate de respectiva autoritate, presupune că aceasta din urmă este obligată să comunice aceste motive persoanei sau entității vizate, în măsura posibilului, fie în momentul în care este decisă această înscriere, fie, cel puțin, cât mai repede posibil după înscriere, pentru a permite persoanei sau entității menționate exercitarea în termen a dreptului său la acțiune (a se vedea în acest sens Hotărârea Kadi, punctul 130 de mai sus, punctul 336).

132 Respectarea acestei obligații de comunicare a motivelor respective este astfel necesară atât pentru a le permite destinatarilor măsurilor restrictive să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 15 octombrie 1987, Heylens și alții, 222/86, Rec., p. 4097, punctul 15), cât și pentru a-i permite acesteia din urmă să își exercite pe deplin controlul legalității actului Uniunii în cauză care îi incumbă în temeiul Tratatului CE (Hotărârea Kadi, punctul 130 de mai sus, punctul 337).

133 Or, în conformitate cu cerințele impuse de această jurisprudență, articolul 21 alineatele (2) și (3) din Decizia 2011/782, articolul 27 alineatele (2) și (3) din Decizia 2012/739, articolul 30 alineatele (2) și (3) din Decizia 2013/255 și articolul 32 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 36/2012 prevăd că Consiliul comunică decizia sa, inclusiv motivele includerii pe listă, persoanei vizate fie direct, dacă dispune de adresa acesteia, fie prin publicarea unui anunț, oferindu-i posibilitatea de a formula observații. În cazul în care se transmit observații sau se prezintă dovezi substanțiale noi, Consiliul își reexaminează decizia și informează în consecință persoana fizică sau juridică, entitatea sau organismul în cauză.

134 Articolul 32 alineatul (4) din Regulamentul nr. 36/2012 precizează că listele din anexele la acest act se revizuiesc periodic și cel puțin la fiecare 12 luni.

135 În speță, reclamantei i s-au comunicat, prin scrisoarea din 24 ianuarie 2012, actele prin care Consiliul a decis să o includă pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei. Această scrisoare făcea referire la Decizia de punere în aplicare 2012/37 și la Regulamentul de punere în aplicare nr. 55/2012, care se găseau în înscrisurile anexate și conțineau motivele includerii reclamantei pe listele respective.

136 Faptul că această comunicare a avut loc după prima înscriere a reclamantei pe lista persoanelor vizate de măsurile restrictive în cauză nu poate fi considerat în sine o încălcare a dreptului la apărare.

137 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, respectarea dreptului la apărare și în special a dreptului de a fi ascultat cu privire la măsurile restrictive nu impune autorităților Uniunii să comunice, înaintea înscrierii inițiale a unei persoane sau a unei entități pe lista prin care se impun măsurile restrictive, motivele acestei înscrieri persoanei sau entității respective (a se vedea în acest sens Hotărârea Kadi, punctul 130 de mai sus, punctul 338).

138 Astfel, o asemenea comunicare prealabilă ar fi de natură să compromită eficacitatea măsurilor de înghețare a fondurilor și a resurselor economice impuse de aceste autorități (a se vedea în acest sens Hotărârea Kadi, punctul 130 de mai sus, punctul 339).

139 În vederea atingerii obiectivelor lor, astfel de măsuri trebuie, prin însăși natura lor, să beneficieze de un efect de surpriză și să se aplice cu efect imediat (a se vedea în acest sens Hotărârea Kadi, punctul 130 de mai sus, punctul 340).

140 Astfel, Consiliul nu era obligat să asculte reclamanta înainte de prima sa înscriere pe lista persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei, posibilitatea ca reclamanta să se adreseze Consiliului după ce a primit scrisoarea din 24 ianuarie 2012 fiind suficientă pentru a asigura respectarea dreptului său la apărare.

141 Astfel, după citirea motivării înscrierii sale, cum este aceasta enunțată în actele din anexa la scrisoarea din 24 ianuarie 2012, reclamanta a decis să sesizeze Consiliul cu o cerere de acces la probele care demonstrează susținerea regimului sirian. În așteptarea răspunsului Consiliului, reclamanta a formulat acțiunea care stă la baza cauzei T-174/12.

142 Consiliul a răspuns la această cerere abia după introducerea prezentei acțiuni, mai precis la 3 iulie 2012.

143 În această privință, trebuie totuși să se constate că conținutul documentelor comunicate la 3 iulie 2012 coincide pe fond cu motivarea de care reclamanta luase deja cunoștință la citirea scrisorii din 24 ianuarie 2012 și a actelor anexate la aceasta, și anume Decizia de punere în aplicare 2012/37 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 55/2012. Astfel, ca și acestea din urmă, documentul în cauză constată că reclamanta este o filială a CBS.

144 Dat fiind, în primul rând, că reclamanta cunoștea în mod evident identitatea principalului său acționar, în al doilea rând, astfel cum reiese din analiza motivelor întemeiate pe eroarea vădită de apreciere în ceea ce privește implicarea reclamantei în finanțarea regimului sirian, că simpla împrejurare că reclamanta este o filială la care CBS deține 84,2 % permite justificarea adoptării unor măsuri restrictive în privința sa și, în al treilea rând, că reclamanta a fost imediat informată despre faptul că aceste măsuri restrictive erau în mod precis cauzate de condiția sa de filială a CBS, este puțin important că documentul în cauză conține o motivare suplimentară.

145 În schimb, important este că reclamanta a putut, din momentul includerii sale pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei, să își exercite dreptul la apărare și dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă prezentând Consiliului și Tribunalului motivele pentru care considera că condiția sa de filială a CBS nu justifica includerea sa.

146 În orice caz, presupunând că Consiliul ar fi trebuit să furnizeze reclamantei documentele comunicate la 3 iulie 2012 înainte de introducerea acțiunii împotriva actelor atacate în cauza T-174/12, trebuie arătat că este vorba despre o neregularitate fără consecințe din moment ce, în lipsa acesteia, reclamanta nu ar fi putut să își asigure mai bine apărarea (a se vedea prin analogie Hotărârea Curții din 16 februarie 2012, Consiliul/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP, C-191/09 P și C-200/09 P, punctul 78, și Hotărârea Tribunalului din 9 septembrie 2011, Alliance One International/Comisia, T-25/06, Rep., p. II-5741, punctul 183).

147 În ceea ce privește critica întemeiată pe faptul că Consiliul nu i-a acordat reclamantei o audiere, este necesar să se constate că nici reglementarea în cauză, nici principiul general al respectării dreptului la apărare nu conferă persoanelor interesate dreptul la o astfel de ascultare (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, Rep., p. II-3019, punctul 93, și Hotărârea Curții din 6 septembrie 2013, Europäisch-Iranische Handelsbank/Consiliul, T-434/11, punctul 64).

148 În ceea ce privește respectarea dreptului la apărare al reclamantei în cadrul adoptării Deciziei 2012/739, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1117/2012, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 363/2013, a Deciziei 2013/109 și a Deciziei 2013/255, care sunt acte ulterioare prin care

numele reclamantei a fost menținut pe lista cu numele persoanelor care fac obiectul măsurilor restrictive, trebuie să se constate că argumentul efectului de surpriză al măsurilor respective nu poate fi, în principiu, invocat în mod valabil (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, punctul 129 de mai sus, punctul 62).

149 Totuși, din jurisprudență rezultă că dreptul de a fi ascultat înainte de adoptarea actelor de menținere a măsurilor restrictive în privința persoanelor deja vizate de aceste măsuri presupune ca Consiliul să fi reținut elemente noi împotriva acestor persoane (a se vedea în ce sens și prin analogie Hotărârea Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, punctul 129 de mai sus, punctul 63, și Hotărârea Melli Bank a Tribunalului, punctul 102 de mai sus, punctul 72).

150 În speță, este necesar să se arate că Consiliul, atunci când a menținut numele reclamantei pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei, nu a reținut niciun element nou care să nu fi fost deja comunicat reclamantei după înscrierea sa inițială.

151 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu dispozițiile amintite la punctul 133 de mai sus, reclamanta putea, la inițiativa sa, să fie ascultată de Consiliu, fără să fie formulată o nouă invitație expresă înainte de adoptarea fiecărui act ulterior, în lipsa unor elemente noi reținute în privința sa.

152 Reclamanta a făcut uz de această posibilitate, în special prin scrisoarea pe care a trimis-o Consiliului la 14 decembrie 2012, la care acesta a răspuns la 6 martie 2013 (a se vedea punctele 23 și 25 de mai sus).

153 Deși acest răspuns a venit după introducerea acțiunii împotriva Deciziei 2012/739, este necesar să se constate că aceasta din urmă, la fel ca de altfel Regulamentul de punere în aplicare nr. 1117/2012, Regulamentul de punere în aplicare nr. 363/2013 și Decizia 2013/255, nu a modificat motivarea măsurilor restrictive referitoare la reclamantă și nu se întemeia pe niciun element nou, ci doar pe legătura de capital existentă între CBS și reclamantă, cu privire la care reclamanta își făcuse deja cunoscut punctul de vedere în mai multe rânduri atât în fața Consiliului, cât și a Tribunalului.

154 Din același motiv, presupunând că Consiliul ar fi trebuit să o asculte pe reclamantă înainte de adoptarea actelor menționate la punctul 153 de mai sus, este necesar să se constate că o astfel de neregularitate ar fi lipsită de consecințe, conform jurisprudenței amintite la punctul 146 de mai sus.

155 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă prezentele motive.

Cu privire la motivele întemeiate pe insuficiențele legate de adoptarea Regulamentului nr. 36/2012 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 55/2012

156 Reclamanta reproșează Consiliului faptul că Regulamentul nr. 36/2012, spre deosebire de Regulamentul nr. 442/2011 pe care l-a abrogat, nu conține referiri la necesitatea de a asigura respectarea drepturilor fundamentale persoanelor vizate de măsurile cuprinse în aceste regulamente.

157 În continuare, reclamanta susține că, deși este adevărat că conținutul și obiectivele Regulamentului nr. 36/2012 justifică adoptarea sa de către Consiliu în temeiul articolului 215 TFUE, acesta ar fi trebuit totuși să fi ținut cont de faptul că acest regulament ridică probleme care intră în sfera drepturilor fundamentale, ceea ce ar fi impus adoptarea sa în temeiul articolului 75 TFUE. Astfel, acest articol prevede adoptarea unor acte potrivit procedurii legislative ordinare menționate la articolul 294 TFUE, care conferă Parlamentului European un rol mai important decât simpla informare cu privire la adoptarea unor măsuri restrictive prevăzută la articolul 215 TFUE.

158 Consiliul contestă argumentele reclamantei.

159 În primul rând, în ceea ce privește omisiunea menționării drepturilor fundamentale, trebuie remarcat că această împrejurare nu are niciun efect asupra legalității actelor atacate, cu excepția cazului în care reclamanta demonstrează că i-au fost încălcate drepturile fundamentale. Astfel, acest aspect al prezentului motiv este inoperant.

160 În al doilea rând, în ceea ce privește problema temeiului juridic al Regulamentului nr. 36/2012, reclamanta, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, a recunoscut că Consiliul se putea întemeia în mod valabil pe articolul 215 TFUE pentru a adopta acest regulament. S-a luat act de această declarație în procesul-verbal de ședință.

161 În ceea ce privește afirmația făcută de reclamantă în replica sa, potrivit căreia este „contestabil faptul că temeiul juridic al actelor cauzatoare de prejudiciu permite Consiliului să adopte acte care conțin măsuri deosebit de prejudiciabile în privința drepturilor fundamentale ale destinatarilor acestora și aceasta fără intervenția Parlamentului”, este necesar să se amintească, în orice caz, că, deși participarea Parlamentului European la procesul legislativ este reflectarea, la nivelul Uniunii, a unui principiu democratic fundamental, potrivit căruia popoarele participă la exercitarea puterii prin intermediul unei adunări reprezentative, diferența dintre articolul 75 TFUE și articolul 215 TFUE în ceea ce privește implicarea Parlamentului European rezultă dintr-o alegere efectuată de autorii Tratatului de la Lisabona de a conferi un rol mai limitat Parlamentului European în privința acțiunii Uniunii în cadrul politicii externe și de securitate comună (Hotărârea Curții din 19 iulie 2012, Parlamentul European/Consiliul, C-130/10, punctele 81 și 82).

162 În această privință, presupunând chiar că ar fi admisibil ca reclamanta să invoce un motiv referitor, în esență, la încălcarea prerogativelor Parlamentului European, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, posibilitatea de a se adopta măsuri care au o incidență directă asupra drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice sau juridice prin intermediul unei proceduri care să excludă participarea Parlamentului European nu este contrară dreptului Uniunii, din moment ce obligația de a respecta drepturile fundamentale se adresează, în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, tuturor instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii. În plus, potrivit dispozițiilor articolului 215 alineatul (3) TFUE, actele vizate de acest articol conțin dispozițiile necesare în materie de garanții juridice. Prin urmare, un act precum Regulamentul nr. 36/2012 poate fi adoptat în temeiul articolului 215 alineatul (2) TFUE cu condiția să conțină garanții în ceea ce privește respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor vizate (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, punctul 161 de mai sus, punctele 83 și 84; în ceea ce privește posibilitatea unei persoane juridice de a invoca încălcarea drepturilor fundamentale, a se vedea Hotărârea Melli Bank a Tribunalului, punctul 102 de mai sus, punctul 41).

163 În speță, Regulamentul nr. 36/2012 conține dispozițiile necesare pentru a asigura protecția drepturilor fundamentale din moment ce prevede în special la articolul 32 alineatele (2)-(4) obligațiile Consiliului de motivare a includerii oricărei persoane fizice sau juridice pe lista persoanelor vizate de măsurile restrictive pe care le conține acest regulament, de comunicare către persoanele menționate a includerii lor pe listă fie direct, fie prin publicarea unui anunț, oferindu-le posibilitatea de a depune observații, de reexaminare a deciziei sale în cazul în care se prezintă dovezi substanțiale noi sau se prezintă observații și de revizuire periodică a listelor și cel puțin la fiecare 12 luni.

164 Având în vedere considerațiile precedente, trebuie să se respingă prezentele motive.

Cu privire la motivul întemeiat pe examinarea insuficientă a împrejurărilor cauzei

165 Reclamanta susține că Consiliul nu a efectuat o examinare veritabilă a împrejurărilor speței, acesta limitându-se să adopte propunerile prezentate de statele membre, fără a verifica temeinicia și relevanța informațiilor și a elementelor de probă care ar putea justifica adoptarea și menținerea unor măsuri restrictive în privința sa.

166 Consiliul contestă argumentele reclamantei.

167 În speță, Consiliul a inclus și a menținut reclamanta pe listele persoanelor vizate de măsurile restrictive împotriva Siriei pentru faptul că CBS deținea 84,2 % din capitalul său.

168 Această situație este exactă și reclamanta nu a contestat-o niciodată. În schimb, ea a căutat să demonstreze că, în pofida acestei legături de capital, își păstra independența față de CBS.

169 Or, astfel cum rezultă din analiza motivelor întemeiate pe eroarea vădită de apreciere în ceea ce privește implicarea reclamantei în finanțarea regimului sirian, în speță, Consiliul a putut în mod întemeiat să utilizeze legătura de capital amintită pentru a include și a menține reclamanta pe listele în discuție.

170 Întrucât Consiliul s-a întemeiat pe legătura menționată, a cărei temeinicie trebuie să fie confirmată, este necesar să se concluzioneze că a analizat în mod suficient împrejurările cauzei.

171 În consecință, prezentul motiv trebuie respins.

172 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că niciunul dintre motivele invocate de reclamantă nu este întemeiat astfel încât este necesar să se respingă acțiunile în totalitate, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea, contestată de Consiliu, a concluziilor reclamantei vizând anularea, în măsura în care este necesar, a „scrisorilor-decizii ale Consiliului” din 24 ianuarie 2012 și din 30 noiembrie 2012.

Cu privire la cheltuielile de judecată

173 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Consiliului.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunile.

2) Obligă Syrian Lebanese Commercial Bank SAL la plata cheltuielilor de judecată.

Kanninen Berardis Wetter

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 4 februarie 2014.

Semnături